

כל שעה פרק שני פסחים לח.

מסורת הש"ס

(א) [סוכ' מ: וש"ג],
(ב) סנהדרין קיב: [סוכה
לה: ג] (לעיל לו, ד) ד"מ
דף נג: סנהדרין קיג. מ"ש
פ"ג [מ"י] וזמחם ממנ,
(ה) [הואיל רש"י, ו] (דף
לו, א) (שם: ח) [לעיל
לו, ד] (ט) [דברים יד,
ה] (דף טו) (ה) [ז"ל כה,
ו] [ויע' מוש' סוכה לה,
ד"ה דחי צע"י] (מ) [ז"ל
דושמרתם,

גליון הש"ס

תוס' ד"ה ר"א ב' אלא
לקוח לרבנן ג"כ אינו
נפדה. תמזה לי דלמאי נריך
לזה הוכחה. הא מפורש כן
בהך מתני' עזמה דקמי
בסיפא אייל לא אס אחרת
במעשר שני עזמו שכן
נפדה בריחוק מקום תאמר
לקוח שאינו נפדה בטעור
בריחוק מקום ומדעשיב כן
לרבנן מוכחא דרבנן מרדו
לו צוה:

הגהות מהר"ב

רַנְשִׁבּוּרָג
 [א] בתום ד"ה אח' לחס
 וכו' ורש"א מירק
 דאזיטערק לעיל קרא להיכא
 שמה שיפריש יהיה שלו.
 נ"ב עיין שו"ת שאגת ארי'
 דף פ"ה עמוד דל"ח שזכו
 נגד ש"ס דחולין דף קל"א
 ע"א שאפילו מעמי
 שציראלל מוולין אח
 המעשר ע"א ו':

מוסף רש"י

ר' יהודה אומר יקבר.
דקא סבר לא אליס למתפס
פליונו (ב"מ נג:).

מוסף תוספות

א. ויש לו חלק לכהן או
ללוי באחורי תהיבנו. מוס'
שאלן. ב. משום דאמי
שאם אבארו דרשותא
שאם היה הורן תרומה או
משה היה הורן תרומה
ויהיה פסול. מוס' י"ט.
ג. כיון דלי דרשותא
מחבארו שליו יוצא ב'
משום מצה. שם. ד. ואינה
נאכלת כח מושבת א. א.
ה' ש. שמואה. מוס' שאלן.
ה. דכל מעשר סופו
לאכלל מעשרים. מוס'
ה"ל. ו. דרש מעשר
והאבארו ליהוישלים
ענין דאך ושם דאך הוא.
מוס' שאלן. ז. דמשולחן
אבובא קרי. וכו'. מוס' ח"ל.
ח. ולענין מעשר מירקין
דבעינן שתהא עשויה לשם
אכילה שבעה ימים. מוס'
י. (לקטן ע"ט).

רבינו חננאל

וכן מצה של מעשר שני,
וכן אתרוג של מעשר
שני אין יוצאין בהן ידי
חובה. ודייק מה עיסה
של מעשר שני פטורה
מן החלה דברי ר' מאיר,
וחכמים אומרים חייבת,
נימא מדבחה אצל הכהן
נמי פליגי. ודחינן דלמא
הכלל דכתיב ערסותיכם
שני, דמה מעשר שני אינו
הקדש הוא והותר לו לאוכל
לבעוט שאלו גזרוהו דא
בעי ידו לקדש מזבח שיצא
בירושלים. מן אמרינו בחול

וממה של מעשה כו' לדברי ר"מ אין אדם יואל צה. ואפילו לא דריש
ועונו לשון איניות בעיני מנה שלו ולא של גבוה ולקמן פריך מי כתיב
ומתחסד: הכי קאמר לימא. מסייעא הא לכל מילתיה דרב אסי
פלגי באתרוג גמי פליגי: פרי זמני. אבל התם לכה

למעטוי שאול וגזול אכל אתרוג של
מעשר שני האים דלמחייב ליה לאכילה
נפיק ביה ואפילו לר"מ: דרבי יוסי
הגלילי. דלמר לעיל יאז זה שאינו נאכל
בזמניות: בחולין. לאחר שנטלה
חלה לא נפיק בחולין ידידה: כי טיבעי
לך לר"ע. דלא דרש חזי ויניהו היתר
במושבות בעי דממעט לעיל כדורס
מהאי טעמא ומעשר שני ריבה משום
דלית ביה היתר מושבות אפי' לאחר
שנכנס לירושלים אם נטמא כרבי
אלעזר: לשריפה אזול. דתרומה
נטמאה אסורה באכילה ובעודה טהורה
אין לה היתר במושבות משום דמעשר
הוא הוה ובתר דקלטוה מותרות למת
לניה פדייה: או דילמא הואיל ואינו
אלא קרא עליה שם חלה אית לה היתר
במושבות. אם נטמא ונפיק השתא נמי
אלא פקע תורת מזה מינה משום קריאת
שם חלה דהא חלה בעלמא לא נפקא
ממכלל מזה דתתן מתניתין והכהנים
בכלה אלא הא לחודה משום דאסורה
במושבות ואמרין הואיל ונפיק:
הלקוח בכסף מעשר שני. בירושלים
גפסך וגו': ואליבא דרבנן. דפליגי
בעליה דרבי יהודה ואמרין לקוח בכסף
ממעשר שנטמא יפדה דאלימא למיתפס
לחיה לא תיבעי לך דאף על גב דהך
חלה לית לה היתר במושבות דכל זמן
שפלה נטמא אין לה פדייה בירושלים
ומשנטמא שוב אין לה היתר אכילה
דהא חלה היא אפילו הכי אמרין
הואיל ואינו לא קרא עליה שם הוה
חלה היתר במושבות על ידי טומאה
דנפיק בה אף בירושלים השתא נמי
גפיק כדאמרן צמעה גופיה: יקבר.
לא לקוח בכסף מעשר שני שנטמא
משום דקלישא קדושיה ולא אית
למיתפס פדיוניה ואי נמי לא קרא
עליה שם חלה לא הוה ליה היתר
במושבות: מאי מי אמרין הואיל ואי
אלא לקוח הוא. כלומר הואיל ומעשר
גופיה דלתי האי מתמחה וקיל
לניה מיניה נפקין צמזה ידידה דלית
לניה היתר במושבות על ידי טומאה
הוא דלית לה היתר להאי לאו חומרה
לגביה אלא חולה הוא משום דלא

[illegible]

ינו, ואומרים מדכתיב ירו יומני בעיני עירם שלכם שתהיה שלכם ממש של חורין ולא של מעשר
אלא של חובו את כלטמיו שהן קדשים והורוהו לבעלים לאכלן בירושלים (נ"א): אל של
ירושלם, והן השלמים שהן קדשים נתונים לבעלים. אלא אתרוז אל של תרומי וקולחם של
א, ולא למעוטי אתרוז של מעשר שני. מצה זמי לא כתב מעצמם, ולחם לחם מחלה לא יליך.
שהחלה של מעשר שני בירושלים אליבא ד' עקיבא אתרוז דאוס יוצא יד וחובתו בכעשר ש
ומעשר שני נפי, דאי נתמאי פריח ולא כרר אתרוז דאמר נלכין למעשר שני שנתמא שדורין

אתרי אָחם אָחם. הקשה הר"י דאורלינ"ש כיון דילפינן לחם לחם דבעינן מזה שלכם אחאי אינטרדיך לעילי' למעוטי שלא יא' בטבל מי שאיסקרו משום כל תאכל חמץ כו' תיפוק ליה דבעי' שלכם וטבל אינו שלכם דהא אתרוג של דמאי דמכשרי ב"ה בלולב הגזול

(ספוק דף לה:) מפרש התם משום דלי
ציע מפקר לנכסיה וכו' עני וחזי ליה
השתא נמי שלכם קרינן ציה משמע
דטעל גמור לא חשיב שלכם ומי ריי
אתרוג של טבל לא חשיב שלו כיון
שאין לתן ממנו לכהן וללוו^ה וענינן
שיחא כל האתרוג שלי^א אבל מזה שאם
אכל כל כך שאם היה נתון ממנו
תרומה או מעשר ממנה שאלל אחתי
אכל שעבור מזה חשיב ספיר שלו^א
ורשב"א תיך דלינטרין לעיל קרא
להיכא שמה שפיירסי יהיה שלו א כגון
אם הוא כהן או לו אי שראל עני
ונטל ממנו וכבר תרומה ומעשר ראשו
דשלכם קרינן ציה ה: **אבל** חלתו
דאי מטמיא. זו הסוגיא במ"ד (מכות
דף ג.) מחילה לקלוט דאורייתא דאי
מדברנן יש לה היתר מושבות דאי יראה
חוץ למחילה נפדות אפילו שהורה אי
נמי כיון דמדברנן שכן להם פדיה אי
חשיב נאכל בכל מושבותים: **אי דיבא**
הואיל ואילו לא קרי לה שם. תימה
לר"י אי אמרת הואיל אי"כ זכורים
נמי נאכלין בכל מושבותים הואיל ולא
קרי ליה שם וי"ל דלא דמי דשם
זכורים אינו נאכל בכל מושבותים
אבל הכא שם חלה נאכל בכל
מושבותים וכן שם מעשר לחודיה
נאכל בכל מושבותים הלכך בחלת
מעשר אמר שפיר הואיל ולא קרי לה
שם ועוד הקשה אי אמרת הואיל
מעשר שני נמי נאכל בכל מושבותים
הואיל ולא העלהו לירושלים ואמאי
אלינטרין נאכלין לעיל (דף ט.) כצי
אלעזר וי"ל דאי לאו משום דר' אלעזר
לא חשיב שני מעשר שני נאכל בכל
מושבותים משום דהואיל ולא העלהו
לירושלים כמו שאין לומר הואיל ולא
קרא לו שם מעשר: **רב** יהודה
אומר יקבר. טעמיה דר' יהודה משום
דרביס כסף ראשון ולא כסף שני ולכן
אינו נאכל לקוח טעור בדרמוק מקום
וה"ה שפדן נפדה טעמא בקרוב מקום
דתרוייהו מחד קרא נפקי מלא מוכל
שאתו ורבנן לא דרשי כסף ראשון ולא
כסף שני ובצי דלקוח טעור נפדה
בדרמוק מקום וה"ה טעמא בקרוב מקום
וכאן נאכל מעשר ראשון ונאכל מעשר

[illegible]

חֲלֻצֹת תורה ודריקין נזיר. נראה לר"י כפ"ה דמ"י ש'לא נשחט עליהם הזבח ולא הוקדשו דל"י הוקדשו מיפוק ליה דדע"ינ מנתכס דגמרי"ן לעיל לחס לחס^א ועוד דקאמר למכור בשוק ויולאין בהן משמע דכלל הוקדשו מ"י וי"פ מנה המשתמרת לשם מנה י"אה וזו שמשמרת לשם זבח כשיקדישנה וכן שאין נאכלין אלא ליום אחד אקרא^ט דמשמרת סמיך^י דדע"ינ שבהא נשמרת לשם שבעה והא דפריך ומיפוק ליה שאין נאכלין באיניות ושאין נאכלין בכל מושבות ה"פ שאין נעשה לאכול בכל מושבותיהם ויהי כיון דלא כתב בהדיא פסול דמנתכס לא שייך למיפוך הכי:

על ידי משקן (פי' שנחשב למשקן ולא במים). והא דהאני יוצאין בספונגין שנעשה ע"י ידי
 המאוייר מלח לעלים ע"י העד. ובהאור מלחן תחתיה. והרתיח וכסוף חביק שלא ע"י ידי
 בתחת חלה. ר' שמואל בר נחמן שמע מלחן כלתון מן הדין קרא. וקם חטט שורה ושעורה
 במכשומה, שררה זו שבלות שורע, ולמה נקרא שמע שורה שררה עשרה שורה, ושעורה
 ויכוסטא וכל כוסטין, ובהלכות דאן גבולות של חסם, וז' כימדין קבילת אמר ר' יוצא יהא
 יללית יורע, כמי שהוא של דבר תורה. ויכומי יורע עשרא לעצמא אי יוצא יהא

קנא א מ״י פ״ו מהל'
מזה הלכה ח:
קנב ב מ״י פ״ח מהל'
לולב הלכה ב:
קנב ג מ״י פ״ו מהל'
מזה הל' ז טו״ש״ע
ק״ח ס׳ מנד סעיף ד:
קנר ד מ״י פ״ו מהל'
מעשר שני הל' א
עשר:
קנה ה ו מ״י פ״ו מהל'
מזה הלכה ט:

תורה אור השלם

ראשית ערשכם
וליה תרמו תרומה
תרומת גרן כן תרמו
תתה: מוכרם טו כ
ולקחתם לכם ביום
אששון פרי עץ הדר
אפת תמרים וענף עץ
בנה וערבי נחל
ששתכם לפני יי
וליהם שבעת ימים
ויקרא: וקרא מ
לא תאכל עליו המץ
וצעות מים תאכל עליו
ובנות לך עני כ
חפוזן קצאת מארץ
ערים למען תזכר את
שם צאתך ממצרים
למי תהי:

דברים טז ג
וְהָיָה בְּאַבְלָכְכֶם מִלָּחֶם
אֶרֶץ תְּרִימוֹ תְרוֹמָהּ
בַּמִּדְבָּר טו יט

יבינו חננאל (המשד)

[illegible]

מִי הוֹאֵל לֹא אֲמַרְנָה
מִי מֵרַב אֲמַתְבָּרָא שֶׁ
שֶׁשֶׁר, כְּלוּמְרֵי כִּינן שְׁוֹמֵר
אֲדֵיִל בְּמַעֲשֵׁי לֹא שֵׁנָה
וְסוּגִיָּה וְלֹא שֶׁנֶּחֱרִי.
שֶׁחֲסָם אֲדֵיִל אֲפֹרִי כְּתוּב.
לִבְל מַעֲשֵׂה אֵילֶפֶס פְּטוּר
מִן הַחֵלָלָה, וְרֹאֵי אֲמַרְנָה
לִיִּלְהֹן כְּתוּבֵיהֶן אֵלֶם, אֲחֵן
דְּרַם יִצְאָה כְּהֵן יְחִי חֻבְתּוֹ
וְסִפְסָפָה. וְאִשְׁכַּחְתּוּ כְּתוּבֵיהֶן
כִּי יִשְׂרָאֵל אֲדֵיִל אֲמַר ר' יוֹסֵף
חֲנָחֵן וְכֻבְלָד מַעֲשֵׂה אֵילֶפֶס
יִרְי, מִזְקִיֵּל לֹא יִרְשֵׁי לְקִישׁ
לֵחֵם כִּי לִיִּה. וְאִשְׁכַּחְתּוּ
כִּי וְכֻסְטָא כְּבוֹלָה. וְיִסְתַּמֵּה
וְנִמְעָמָה, נִסְמָן וְלֹא הִשְׁפֵּט
מִדְּכַתִּיב יִסְרוֹ לִמְשַׁפֵּט
כִּי אֲמַר (וְרֹאֵי אֲמַרְנָה)